

мето отслабило спомена и тжгата, доде нова мъка за нови скъпи жертви не изпълнила душитѣ.

Това било отдавна.

Въ новото време се занизаха нови събития, които напълно отвлѣкоха и погълнаха всички. Новитѣ силни впечатления помрачиха и дори заличиха стари спомени.

Ние все вървѣхме. Късия зименъ день се готвѣше да угасне. Черни сѣнки се понесоха въ безкрайния просторъ, Кулата е вече близу. Ето съ ръка да посегнешъ и ще я стигнешъ — тъй ни се струваше. Ние лжкатушихме, обикаляхме, падахме, ставахме, пълзѣхме, напредвахме и пакъ не я доближавахме. Нашата умора и силно желание да си отпочинемъ ни заблуждаваха въ преценката на разстоянията.

Най после бѣхме вече предъ портитѣ на кулата, обградена съ висока хорозанлия стена. Черни вуали легнаха надъ земята. Мрачно настроение ни притискаше. Неизвестностъ бѣше предъ насъ. Загазили бѣхме въ безкрайни мътни води. Тѣхнитѣ вълни се надигаха да ни удавятъ. Угасна деньтъ, угаснаха у насъ и всички надежди. Нито си помисляхме, че руситѣ сж вече близу, че скоро, много скоро освобождението може да ни озари.

Портитѣ бѣха здраво залостени. Писъци на деца се чуваха. Похлопахме. Никой не ни се обади, никой не ни отвори.

Единъ день, преди да нахлуе башибозука въ Брѣстово, нѣколцина по-заможни граждани заедно съ семействата си се измъкнаха и се настаняха въ кулата. Тѣ знаеха, че тая празна сграда е мъчно достъпна, може да се стегне и укрепи. Тѣ бѣха толкова изплашени отъ очакваното общо клане, че мълвата за таинственитѣ нощни сѣнки съ огнени очи никакъ не ги възпираше. Готови бѣха дори и въ пъкъла да влѣзатъ, ако тамъ могатъ да намѣрятъ прибѣжище и спасение отъ сѣчъта и студовегѣ. Всѣка селска кщурка бѣше несигурна. Единъ ритникъ можеше да я събори, една клечка кибритъ бѣше достатъчна, за да я унищожи заедно съ хората, които биха рекли да се криятъ и съпротивляватъ